

всѣки единъ отъ насъ отъ най-ранната си възраст е свикналъ да изказва своитѣ и да разбира мислитѣ на ближнитѣ, чрезъ чието единство се е съгласилъ, ведно съ съплеменницитѣ си, да пази *политическото си сѣществуване*.

6. Свободата на единъ народъ състои отъ сѣдинение на личнитѣ свободи на всѣки неговъ членъ, а личнитѣ свободи сж съразмѣрни съ крѣгозора на знанията у народа, съ умѣлитѣ познания и предвидливостъ на *вредното и полезното* за сегашното и бждещето му. При това да не се забравя, че народътъ самъ трѣбва да набави недостига си, като урежда *стопанското си и духовно* положение и подобрява благосъстоянието си съразмѣрно съ нуждитѣ на всѣка единица въ народа, съгласно съ вѣчния напредѣкъ.

7. Тия нѣща се достигатъ, когато народътъ не се намира подъ чужда властъ, както политическа, така и духовна. Въ противенъ случай *първата длѣжностъ е да се добие свобода*. Нека се знае, че *никога властниците доброволно не сж слагали правата си, за да ги отстъпятъ на подчиненитѣ*. Ето защо борбата се води или по *легаленъ* начинъ съ планомѣрно въздействиране върху властницитѣ, които, въ време на свободолюбиви и благоразумни управници и духовна издигнатостъ, възприематъ постепенно исканията на обезправданитѣ и чрезъ реформи подобряватъ положението имъ до приближаване и равноправие къмъ себе си; или пъкъ съ *бунтовни действия*, които трѣбва да бждатъ много обмислени, за да не влошаватъ положението и погубятъ самия народъ. Споредъ обстоятелствата, борбата срещу потисницитѣ може да бжде и смѣсена: миролюбива и бунтовническа, обаче винаги съ огледъ историческия народенъ интересъ и народнитѣ сили.

8. Всички хора сж чада на небесния Отецъ; тѣ иматъ *еднакво* естество, раждатъ се, растатъ и умираатъ по природнитѣ закони. За това и *срѣдствата* за сѣществуване и благоденствие сж *еднакви*. Следователно, нито отдѣленъ човѣкъ, нито група люде, нито отдѣленъ народъ има право да претендира на привилегированостъ, богоизбраностъ и пълна свобода за съвършенство въ ущърбъ на другитѣ. Всички народи и